Ασκητές μέσα στον κόσμο: Βαΐα Γεωργιαννάκη

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 28 Φεβρουαρίου, 2019

Γεννήθηκε στό χωριό Ριζοβούνι τῆς Λάκκας Σουλίου τοῦ νομοῦ Πρεβέζης, τό 1927. Ἦταν δίδυμη μέ μία ἄλλη ἀδελφή, ἡ ὁποία ὅμως δέν ἔζησε.

Ἡ μητέρα της Φωτεινή ἔφυγε καί αὐτή πολύ νωρίς γιά τούς οὐρανούς, πέφτοντας ἀπό μιά ἐλιά ὅταν τό βρέφος της ἦταν σαράντα ἡμερῶν. Ὁ πατέρας της ξανανυμφεύθηκε καί ἀπέκτησε ἄλλα τρία παιδιά.

Ἡ Βάγια σεβόταν πολύ τήν μητρυιά της. Ὡς μεγαλύτερη πού ἦταν, φρόντιζε γιά ὅλα. Ἦταν μικρομάννα καί ἔτρεχε παντοῦ· στά γίδια ξυπόλυτη ἐπάνω στό βουνό, στά χωράφια νά σκαλίση, στό δάσος νά κόψη καί νά κουβαλήση ξύλα κ.λ.π. Ἦταν πολύ γερό κορίτσι καί τόσο φιλότιμη καί ἐργατική πού ἔτρεχε σέ ὅλες τίς δουλειές πρώτη.

Παντρεύτηκε μικρή καί τό 1947 γεννήθηκε τό πρῶτο της παιδί. Συνολικά ἀπέκτησε ἕξι παιδιά. Ἦταν χαρούμενος ἄνθρωπος καί ζωντανή γυναῖκα ὥστε ὅλοι στό χωριό τήν θαύμαζαν.

Ἕνα ἀπό τά παιδιά της ἀρρώστησε βαρειά. Οἱ γιατροί δέν μποροῦσαν νά τοῦ προσφέρουν καμμιά βοήθεια. Ὡς μάννα πονοῦσε πολύ γιά τό παιδί της καί ἦταν ἕτοιμη καί τήν ζωή της νά θυσιάση. Ἔπαιρνε τό παιδί στήν πλάτη καί ἀνέβαινε στά βουνά καί πήγαινε ὧρες ποδαρόδρομο σέ Μοναστήρια καί Ἐκκλησίες τῆς περιοχῆς, γιά νά τό γιατρέψη.

Ζώντας ἔτσι καθημερινά μέσα σ᾽ αὐτόν τόν πόνο, βλέπει στόν ὕπνο της μιά γυναῖκα ἡ ὁποία τῆς εἶπε: «Νά πάρης τό παιδί σου καί καθαρά ροῦχα καί νά ἔρθης στό σπίτι μου. Ἐκεῖ θά κατέβεις πολλά σκαλοπάτια στό ἁγίασμα, θά πλύνεις τό παιδί, θά τό ἀλλάξεις, θά πάρεις παπᾶ νά λειτουργήση καί τό παιδί θά γίνει καλά».

Τήν ἄλλη ἡμέρα εἶπε τό ὄνειρό της στόν σύζυγό της ὁ ὁποῖος τήν ἀποπῆρε καί τήν μάλωσε νά μήν πιστεύη σέ ὄνειρα καί φαντασίες. Ἡ Βάγια ὅμως δέν ἡσύχαζε. Ρώτησε καί τελικά ἔμαθε ὅτι ὑπάρχει μία τέτοια Ἐκκλησία στό ἀπέναντι χωριό στούς Κομτσιάδες–Ἀμπελιά. Πράγματι σώζεται ὁ μικρός ναός τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, μνημεῖο τοῦ δεκάτου αἰῶνος. Πίσω ἀπό τό ναό ὑπάρχει μία μεγάλη σπηλιά ἀπ᾽ ὅπου μία σκάλα μέ πολλά σκαλοπάτια ὁδηγεῖ στό ἁγίασμα τῆς ἁγίας Παρασκευῆς πού τρέχει σάν ποτάμι. Μόλις τό ἔμαθε παίρνει τό παιδί της καί ἀνεβαίνει στό βουναλάκι τῆς ἁγίας Παρασκευῆς. Ἐκεῖ βρῆκε τήν σπηλιά, τά σκαλοπάτια καί τόν τόπο, ὅπως τόν εἶχε δεῖ στό ὄνειρό της. Ἔλουσε τό παιδί, λειτούργησε τό Ἐκκλησάκι καί τό παιδί ἔγινε ἀμέσως καλά.

Ἡ σιδερένια της ὑγεία ὅμως πολύ γρήγορα ἔμελλε νά γίνη θρύψαλα. Κάποτε ἡ Βάγια πῆγε στήν βρύση νά πλύνη καί λιποθύμησε. Ἔκτοτε λιποθυμοῦσε συχνά καί ἡ ζωή της ἔγινε μαρτύριο. Λιποθυμοῦσε στό σπίτι, στήν Ἐκκλησία, στό χωράφι, στό δρόμο. Ἔχανε τελείως τίς αἰσθήσεις της, ἔπεφτε κάτω καί μετά ἀπό λίγη ὥρα συνερχόταν.

Τά μικρά της παιδιά ζοῦσαν καί αὐτά τό μαρτύριό τους. Ἔβλεπαν τήν μάννα τους νά ὑποφέρη καί αὐτά ἀπό πάνω της ἔκλαιγαν νομίζοντας ὅτι πέθανε. Πάντοτε ὅμως καταλάβαινε ὅταν θά λιποθυμοῦσε, γι᾽ αὐτό τά προειδοποιοῦσε, τά καθησύχαζε καί τά ἔλεγε: «Θά ἀρρωστήσω, νά μήν φοβηθῆτε, νά μέ ἀφήσετε καί ἐγώ θά συνέλθω μόνη μου».

Τί ἦταν αὐτό πού πάθαινε; Ἡ θεία της πού τήν ἔζησε ἀπό μικρό κοριτσάκι, τό ἀποδίδει στήν πεῖνα. Ζοῦσε μέ τόση φτώχεια καί πεῖνα πού γιά τά σημερινά δεδομένα εἶναι ἀπίστευτο. Ἡ οἰκογένειά της ἦταν ἡ πιό φτωχή στό χωριό καί τήν ἴδια τήν ἀποκαλοῦσαν “φτωχοβάγια”.

Ἀλλά στό μαρτύριο αὐτό προστέθηκε καί ἕνα ἄλλο ψυχικό μαρτύριο ἀπό τούς ἀνθρώπους, πιό ὀδυνηρό. Στό χωριό μερικοί χαιρέκακοι ἄνθρωποι «*προσέθηκαν ἐπί τό ἄλγος τῶν τραυμάτων*»[1] της, ἐπιδίωξαν δηλαδή νά τήν βγάλουν τρελλή γιά νά τήν κλείσουν σέ τρελλοκομεῖο στήν Κέρκυρα.

Ἄλλοι στό χωριό τήν ἀπέφευγαν σάν νά ἦταν λωβιασμένη καί κορόϊδευαν τά παιδιά της. Μόνον αὐτός πού τά ἔζησε μπορεῖ νά καταλάβη τί σημαίνουν αὐτά γιά μία τρυφερή παιδική ψυχή καί πόσο ἀβάσταχτος ἦταν ὁ πόνος γιά μία μητρική καρδιά, ἡ ὁποία ὑπέφερε περισσότερο γιά τά παιδιά της παρά γιά τόν ἑαυτό της.

Ἀλλά ἡ Βάγια ἦταν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ καί ἄντεξε. Σήκωσε αὐτόν τόν σταυρό πού τῆς ἔδωσε ὁ Κύριος μέ πολλή πίστη, ὑπομονή καί ταπείνωση. Ποτέ δέν γόγγυξε, δέν τά ἔβαλε μέ τόν Θεό. Ταπεινά ἔσκυβε τό κεφαλάκι της στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Σάν ἄνθρωπος ὧρες–ὧρες λύγιζε, ἔκλαιγε, παραπονιόταν καί πικραινόταν, ἰδιαιτέ-

ρως ὅταν κάποιοι μέ τήν στάση τους τήν ἐξουθένωναν καί ἐπιχειροῦσαν νά τῆς κάνουν κακό. Ἀλλά ὁ καλός Θεός πού εἶναι ὁ Θεός τῶν καταφρονεμένων, τῶν ἀδικουμένων καί τῶν πονεμένων, ποτέ δέν τήν ἄφησε μόνη της. Τήν προστάτευε πάντα, τῆς ἔδινε δύναμη καί κουράγιο γιά νέες δοκιμασίες.

Τό βράδυ ἄναβε τό καντηλάκι μπροστά στό εἰκονοστάσι. Ἀφοῦ πρῶτα ἔβαζε τόν μικρό γυιό της νά κάνη τόν σταυρό του, τοῦ ἑτοίμαζε νά κοιμηθῆ, μέ μητρική δέ τρυφερότητα τόν καληνύχτιζε καί τόν φιλοῦσε. Πήγαινε ὕστερα μπροστά στίς εἰκόνες καί ἔκανε τήν προσευχή της.

«Σ᾽ εὐχαριστῶ, Χριστέ μου, Ἀφέντη μου. Δοξασμένο τό ὄνομά Σου. Παναγία μου, φύλαξε τά παιδιά μου καί ὅλον τόν κόσμο». Στό τέλος ἔβγαζε κι ἕναν ἀναστεναγμό «ὤϊ, μαννούλα μου». Ὕστερα
ἄρχιζε νά κάνη μετάνοιες στρωτές μέχρι κάτω μέ σταυρούς. Κατόπιν ἔσκυβε κάτω τό κεφάλι της σιγοψιθυρίζοντας τίς ὑπόλοιπες ἀλάλητες προσευχές της.

Στήν Ἐκκλησία πήγαινε πάντα ὅλες τίς Κυριακές καί τίς Ἑορτές, καί κρατοῦσε ὅλες τίς ἀργίες σχολαστικά.

Ὅταν ὁ παπᾶς διάβαζε τό Εὐαγγέλιο μπροστά στήν Ὡραία Πύλη, πήγαινε, γονάτιζε κάτω ἀπό τό Εὐαγγέλιο καί ἔβαζε τό πετραχήλι πάνω στό κεφάλι της. Ὅταν τελείωνε ἡ ἀνάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου, φιλοῦσε τό πετραχήλι, τό Εὐαγγέλιο καί τό χέρι τοῦ παπᾶ μέ πολλή εὐλάβεια.

Ἐπειδή λιποθυμοῦσε καί μέσα στήν Ἐκκλησία, τῆς ἔλεγαν μερικές γυναῖκες νά σταματήση νά ἐκκλησιάζεται ἐπειδή τήν ἔπιαναν, ὅπως ἔλεγαν, τά κεριά, τό λιβάνι καί δέν εἶχε καθαρό ἀέρα ἀλλά αὐτή τούς ἀπαντοῦσε:

«Ἐμένα καί νά μέ σκοτώσετε, δέν μπορεῖ κανένας νά μέ βγάλη μέσα ἀπό τό σπίτι τοῦ Θεοῦ, θά πηγαίνω καί ἂς πεθάνω».

Ἀλλά οἱ δοκιμασίες τοῦ Ἰώβ δέν ἔχουν τελειωμό γιά τήν Βάγια. «*Ὃν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δέ πάντα υἱόν ὃν παραδέχεται*»[2].

Μία ἡμέρα στό σχολεῖο ἕνα ἀπό τά παιδιά της ἔπαιζε μέ μιά μπάλλα λερωμένη καί μολύνθηκε. Ὅταν ἦρθε στό σπίτι δέν τό εἶπε στήν μάννα του γιά νά τό λούση, ἀλλά ξάπλωσε τό βράδυ κάτω στρωματσάδα μαζί μέ τά ἄλλα παιδιά καί τό πρωΐ ξύπνησαν τά παιδιά της ὅλα μέ σπυριά στό κεφάλι. Ἀπό τήν στενοχώρια της μόλις τά εἶδε, ἔπαθε ἰσχυρό νευρικό κλονισμό. Στενοχωρήθηκε τόσο πολύ πού δέν ἄντεξε, ξαναρρώστησε καί γι᾽ αὐτό τήν ἔστειλαν στό Νοσοκομεῖο. Τά παιδιά της τέλος τά ἔστειλαν στήν Ἀθήνα στό Νοσοκομεῖο Συγγροῦ ὅπου καί θεραπεύτηκαν, ἀλλά ὅταν γύρισαν στό χωριό μέ τά λίγα μαλλάκια τους ὅλοι τά ἀπέφευγαν ἀκόμη καί οἱ συγγενεῖς γιά νά μήν

κολλήσουν. Κανένας δέν ἄνοιξε τό σπίτι τους νά πάρη τά παιδιά παρά μόνο μία ξαδέλφη της (τοῦ Θωμᾶ Χρηστιᾶ ἡ μάννα) τά πῆρε καί τά φρόντισε μέ ἀγάπη ὥσπου νά ἔρθη ἡ μάννα τους.

Νέα ὅμως φουρτούνα ξεσπάει ἐπάνω της. Εἶχε γεννηθῆ καί τό τέταρτο παιδί της, ἡ Ἑλενίτσα. Θά ἦταν μέχρι δύο χρόνων. Ἡ μάννα ἔλειπε καί πάλι ἄρρωστη στό Νοσοκομεῖο. Ἡ Φωτεινή, ἡ μεγάλη ἀδελφή πού θά ἦταν καί αὐτή 5–6 χρόνων, ἐκτελοῦσε χρέη μάννας, νοικοκυρᾶς καί φρόντιζε καί τήν μικρή. Ἐκεῖ πού τό εἶχε στήν κούνια καί τό κουνοῦσε, αὐτό ἔκλαιγε συνέχεια. Τό τάϊσε ἀλλά αὐτό πάλι ἔκλαιγε. Τέλος σταμάτησε τό κλάμα καί νόμισε ὅτι τό μωρό ἀποκοιμήθηκε. Ἀργότερα ἦρθε ἡ νουνά τῆς Ἑλενίτσας γιά νά δῆ τί κάνει˙ τό κοιτάζει, τό πιάνει ἀλλά τό μικρό εἶχε πεθάνει. Σάν ἀγγελουδάκι ἔφυγε γιά τούς οὐρανούς.

Ἀφοῦ τήν θάψανε, ἀργότερα πῆγε ὁ σύζυγός της νά παραλάβη τήν Βάγια ἀπό τήν Ἡγουμενίτσα. Μέ τά πόδια πῆγε καί μέ τά πόδια γύρισαν στό χωριό, βουνό–βουνό ἡμέρες ποδαρόδρομο. Στό Νοσοκομεῖο τήν εἶχαν περιποιηθῆ. Ἔφαγε λίγο καλό φαγάκι καί πῆρε ἐπάνω της, ὅταν δέ γύρισε στό χωριό ἦταν πολύ ὄμορφη, ὅπως τούς φάνηκε. Αὐτή ὅμως μέ ἀγωνία καί ἀνησυχία ζητοῦσε νά δῆ τό παιδί. Ὁ πατέρας τήν ξεγελοῦσε προσπαθώντας νά μήν τῆς πῆ τό δυσάρεστο καί θλιβερό ἀλλά τῆς ἔλεγε ὅτι εἶναι στούς παπποῦδες στήν Φιλιππιάδα. Ἔτρεξε ἐκεῖ ὅπου ἔμαθε τήν ἀλήθεια ὅτι πέθανε ἡ Ἑλενίτσα, καί εἶπε: «Ἄ! καλά τό εἶχα δεῖ ἐγώ στόν ὕπνο ὅτι πέθανε τό παιδί μου καί σεῖς μέ ξεγελάσατε!».

Τήν ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα. Καί ὅταν τῆς ἔλεγαν φτάνει πιά, πέρασαν τόσα χρόνια, ἀπαντοῦσε: «Ἡ μάννα ποτέ δέν ξεχνάει τό παιδί της ὅσα χρόνια καί ἂν περάσουν».

Παρά τίς τόσες μεγάλες φουρτοῦνες πού εἶχε περάσει στήν ζωή της, δέν ἤθελε νά δείχνη τόν πόνο της καί ἔκρυβε μέσα της τόν μεγάλο σταυρό πού σήκωνε. Δέν ἤθελε νά τήν λυποῦνται καί νά τήν παρηγοροῦν γι᾽ αὐτό καί συμμετεῖχε σ᾽ ὅλες τίς χαρές καί τίς λύπες τοῦ χωριοῦ.

Στούς γάμους πήγαινε πάντοτε πρώτη μέ τό δῶρο της. Ὅταν τῆς ἔλεγαν, «βρέ Γιώργαινα, τί τό θέλεις ἐσύ τό δῶρο, φτωχειά γυναῖκα, ἐσένα κανένας δέν σέ παρεξηγεῖ», τότε αὐτή ἔλεγε: «Ὄχι, ἡ φτώχεια, φτώχεια καί ὁ γάμος, γάμος. Εἶναι ὑποχρέωση, ἐγώ ἂς μήν ἔχω νά φάω, τό δῶρο μου θά τό πάω καί θά τούς εὐχηθῶ».

Καί ὄχι μόνο πήγαινε ἀλλά καί ἔσερνε πρώτη τόν χορό καί τραγουδοῦσε. Χόρευε πολύ ὡραῖα, τούς παραδοσιακούς χορούς τοῦ χωριοῦ καί ὅλοι δέν πίστευαν στά μάτια τους, πῶς μία γυναῖκα μέ τόσα βάσανα εὕρισκε τό κουράγιο καί νικοῦσε τόν ἑαυτό της.

Ἐπίσης τῆς ἄρεσαν πολύ οἱ γιορτές πού γίνονταν στό Σχολεῖο. Πήγαινε μέ λαχτάρα

νά ἀκούση τά παιδιά πού ἔλεγαν τά ποιήματα στίς Ἐθνικές Ἑορτές, πού ἔπαιζαν τά δράματα καί τραγουδοῦσαν.

Ὅλη της ὅμως ἡ ψυχή καί ἡ καρδιά ἦταν δοσμένη στήν Ἐκκλησία, στίς γιορτές καί στά πανηγύρια πού γίνονταν στά διάφορα ἐξωκκλήσια τοῦ χωριοῦ: Στήν Παναγία στό Καστρί, στήν ἁγία Μαρίνα, στήν ἁγία Παρασκευή, στήν ἁγία Σοφία, στόν προφήτη Ἠλία, στήν Παναγιά τοῦ Λαπόβου, στόν ἅγιο Δημήτριο στήν Φιλιππιάδα κ.ἄ.

Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ἔλαμπε ἀπό χαρά ἦταν τά Χριστούγεννα, στήν γιορτή τοῦ γυιοῦ της, καί τήν Μ. Ἑβδομάδα, ὅταν ἄρχιζε τίς ἑτοιμασίες γιά τήν Λαμπρή, τό Πάσχα.

Κάποιο ἔτος ἔστειλε τόν μικρό της γυιό νά κόψη κόκκινα τριαντάφυλλα ἀπό τίς τριανταφυλλιές γιά νά τά πᾶνε στόν Ἐπιτάφιο τήν Μεγάλη Παρασκευή. Πηγαίνοντας γιά τήν Ἐκκλησία ὁ μικρός ἀπό ἀφέλεια τά μύρισε. Τότε ἀμέσως τοῦ δίνει μία–δυό στά χέρια καί τοῦ λέγει: «Μήν τά μυρίζης, παιδί μου, δέν κάνει. Θά τά πᾶμε στόν Χριστό τά τριαντάφυλλα καί πρέπει νά εἶναι ἀμύριστα, καθαρά καί ἁγνά. Γρήγορα, πέταξέ τα καί τρέξε νά κόψης ἄλλα».

Καί στόν Ἐπιτάφιο ἂν δέν περνοῦσαν τρεῖς φορές σταυρωτά κάτω ἀπό τό τραπέζι μπουσουλώντας τά παιδιά της γιά νά πάρουν εὐλογία, δέν τά ἄφηνε νά βγοῦν ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Ἦταν στοργική καί πολύ τρυφερή μάννα γιατί εἶχε πονέσει πολύ γιά τά παιδιά της. Γι᾽ αὐτά μέ χαρά ἐστερεῖτο τά πάντα, μόνο ἤθελε νά τά ἔχη κοντά της.

Ἡ αὐτοθυσία της ἦταν μεγάλη. Ὅταν τήν πήγαιναν στό Νοσοκομεῖο, καθόταν λίγο καιρό, μόλις δέ δυνάμωνε λίγο καί ἔνιωθε τόν ἑαυτό της καλύτερα, δέν μποροῦσε κανένας νά τήν κρατήση μέσα, οὔτε γιατροί οὔτε νοσοκόμες. «Θά φύγω», ἔλεγε, «θά πάω στά παιδιά μου, μ᾽ ἔχουν ἀνάγκη». Ἔφευγε καί ἐρχόταν ἀπό τήν Φιλιππιάδα μέ τά πόδια. Νύχτα ἔφτανε, χτύπαγε νά τῆς ἀνοίξουν καί τή νόμιζαν φάντασμα.

Ἐκεῖ ὅμως πού ξεπέρασε τελείως τόν ἑαυτό της ἦταν ἡ μέριμνά της γιά τά κορίτσια της. Προαισθανόταν τόν θάνατό της καί ζοῦσε μέρα–νύχτα σχεδόν μέ τήν μνήμη τοῦ θανάτου. Ἤθελε προτοῦ πεθάνη νά ἔχη τακτοποιήσει τά προικιά τῶν κοριτσιῶν.

«Ὅταν κλείσω τά μάτια μου», ἔλεγε, «θέλω τά παιδιά τῆς Βάγιας νά τά ἔχουν ὅλα, νά μή τούς λείπη τίποτα». Εἶχε πολύ φιλότιμο καί μεγάλη λεπτότητα μέ εὐαισθησία στίς ὑποχρεώσεις της. Ἔτσι μ᾽ αὐτήν τήν ἀγωνία καί τήν μέριμνα εἶχε καταδικάσει τόν ἑαυτό της σχεδόν σέ ἀσιτία γιά νά μπορέση νά κάνη λίγες οἰκονομίες γιά τά παιδιά της. Τῆς εἶχαν βγάλει μία συνταξούλα ὡς ἄρρωστη πού ἦταν. Μόλις ἔπαιρνε τήν συνταξούλα της πήγαινε κατ᾽ εὐθεῖαν καί ἀγόραζε νήματα. Καθόταν ὕστερα ὧρες καί χτυποῦσε στόν ἀργαλειό γιά νά ὑφάνη τά προικιά τῶν κοριτσιῶν της πού καί χορ-

τᾶτος νά εἶναι κανείς δέν ἀντέχει καί πολύ.

Ἡ Βαΐα σέ ἡλικία 35 ἐτῶν

Τά χέρια της δούλευαν πάντα ἀσταμάτητα. Στόν δρόμο πού πήγαινε γιά τό χωράφι, κρατοῦσε τίς γίδες καί συγχρόνως ἔπλεκε καί καμμιά φανέλλα ἢ ἔγνεθε μέ τήν ρόκα της.

Ἄν καί ἦταν πολύ φτωχειά, εἶχε πολύ καλή καρδιά καί ἀγαποῦσε νά δίνη ἐλεημοσύνες ὅσο μποροῦσε. Πάντα ἀπ᾽ αὐτά πού εἶχε πρῶτα ξεχώριζε ἕνα μερίδιο καί τό ἔστελνε σέ διάφορες οἰκογένειες, καί ἂς εἶχε αὐτή μεγαλύτερη ἀνάγκη ἀπ᾽ αὐτές. Εἶχαν ἕνα μικρό χωραφάκι κάτω ἀπό τό Καστρί τό Μοναστήρι, ὅπου φύτευαν ὅλα τά καλοκαιρινά. Πήγαινε νά τά ποτίση μία ὥρα δρόμο μέ τό ἄλογο. Μάζευε τά κηπευτικά καί μέχρι νά τά πάη στό σπίτι της τά περισσότερα τά μοίραζε ἐλεημοσύνη. Ἦταν ἀγράμματη, ὅμως δίδασκε πράττουσα καί προσπαθοῦσε νά μεταδώση στά παιδιά της τό πνεῦμα τῆς ἐλεημοσύνης. Μία φορά κρεμάστηκε μία γίδα τους ἐκεῖ πού βοσκοῦσε στά βράχια, ἀλλά πρόλαβε ὁ γείτονας καί τήν ἔσφαξε. Τότε παίρνει σχεδόν τήν μισή γίδα, τήν βάζει σ᾽ ἕνα σακκί καί τήν πηγαίνει σέ μία ξαδέλφη τοῦ συζύγου της. Ἡ γυναῖκα αὐτή πολύ συχνά τήν πρόσβαλλε καί τήν πίκραινε μέ τήν στάση της, διότι ἤθελε νά ἀνακατεύεται στά οἰκογενειακά της. Ἐκείνη τότε συγκινήθηκε καί ἄλλαξε συμπεριφορά.

Ἐκεῖ ὅμως πού ἦταν ὑπέροχη, ἦταν ἡ ἐπικοινωνία μέ τούς ἄλλους. Ὅλους στό χωριό τούς ἀγαποῦσε καί συνήθιζε πρώτη αὐτή, σάν νά ἦταν μικρότερη, νά χαιρετᾶ.

Ἦταν ντυμένη πάντα στά μαῦρα ἀπό τά τριάντα της χρόνια. Εἶχε ἐπάνω της μία πηγαία γλυκειά εὐγένεια, μέ σεβασμό πρός τούς ἄλλους καί εὐλάβεια στά θεῖα.

Τελευταῖα ὑπέφερε ἀπό λευχαιμία. Συχνά ἔκανε ἐμετούς. Ὅ,τι ἔτρωγε τό ἔβγαζε καί ἡ κοιλιά της πρηζόταν. Αὐτό φαίνεται τό εἶχε χρόνια πού τήν βασάνιζε καί ἐπηρέαζε καί τήν ὅλη ὑγεία της γι᾽ αὐτό εἶχε μεγάλη ἀδυναμία στόν ὀργανισμό της. Τήν ἔστειλαν πρῶτα στό Νοσοκομεῖο τῆς ἁγίας Ὄλγας στή Ν. Ἰωνία. Ὕστερα νοσηλεύτηκε στό Νοσοκομεῖο τοῦ ἁγίου Σάββα στήν Ἀθήνα. Οἱ γιατροί τῆς εἶχαν πεῖ νά πηγαίνη κάθε ἕξι μῆνες γιά ἐξετάσεις, νά τρώη καλά, νά ξεκουράζεται καί νά μή στενοχωριέται. Μόλις ὅμως γύριζε στό σπίτι ριχνόταν στίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ, στά ζῶα, στά χωράφια, στήν σπορά, στό θέρος, στό νοικοκυριό. Ἡ ἀρρώστια ὅμως μέσα της δούλευε σιγά–σιγά καί τήν ἐξασθένιζε ὅλο καί περισσότερο.

Ἐκτός ἀπό τίς πολλές ἀρρώστιες καί τά βάσανά της ἡ Βάγια εἶχε καί πόλεμο ἀπό τόν διάβολο. Μιά ἡμέρα κατά τό μεσημέρι εἶδε ὀφθαλμοφανῶς τόν διάβολο πού πῆγε νά τήν γκρεμίση κάτω ἀπό τό ἄλογο, ἀλλά ἡ Παναγία τήν ὁποία ἐπικαλέστηκε τήν προστάτευσε. Ἐκεῖ κοντά ἦταν ἕνα ἐξωκκλήσι τῆς Παναγίας τῆς Ἐλεούσας. Γι᾽ αὐτό καί σ᾽ ὅλη τήν ζωή της, ὅταν περνοῦσε ἀπό ἐκεῖνο τό σημεῖο, ξεπέζευε ἀπό τό ἄλογο, πήγαινε ἀπό εὐγνωμοσύνη νά ἀνάψη τά καντήλια καί νά εὐχαριστήση τήν Παναγία.

Γιά τελευταία φορά πῆγε στήν Παναγία στό Καστρί, τόν Δεκαπενταύγουστο. Μετά τόν Ἑσπερινό ἔπιασε ἀπό τό χέρι τόν γυιό της καί ρωτοῦσε: «Δέν μοῦ λές, παιδί μ᾽, ὅλα αὐτά ἐδῶ πού δείχνουν ψηλά στούς τοίχους τά κάναν στούς Ἁγίους; Τόσα μαρτύρια καί βασανιστήρια!». Κοίταζε τά παραστατικά μαρτύρια τῶν Ἁγίων κάνοντας τόν σταυρό της καί ἔλεγε ὡς συνήθως. «Μέγας Κύριε, Μέγας Κύριε, ἥμαρτον, Χριστέ μου». Ποιός ξέρει τί αἰσθανόταν ἡ ψυχή της! Τούς συμπονοῦσε γιατί καί ἡ δική της ἡ ζωή ἦταν ἕνα συνεχές μαρτύριο.

Ὕστερα ἀπό μισό χρόνο ἔμπαινε καί ἡ ἴδια στό τελευταῖο στάδιο τοῦ μαρτυρίου της. Οἱ ἐμετοί συνέχεια αὐξάνονταν καί αὐτή εἶχε γίνει ἀδύνατη σάν φτερό, ὥσπου μία ἡμέρα τοῦ Μαρτίου φώναξαν τόν ταξιτζῆ τοῦ χωριοῦ, ἕνα πονόψυχο ἄνθρωπο, τόν Τάκη Μηλιώνη, γιά νά τήν πάη στήν Ἀθήνα στό Νοσοκομεῖο.

Κοίταζε γύρω–γύρω σάν νά τά ἔβλεπε γιά τελευταία φορά καί ἔλεγε: «Θά γυρίσω πίσω ζωντανή;». Μᾶλλον ἔδινε κουράγιο μόνη της στόν ἑαυτό της διότι τό ἤξερε πολύ καλά ὅτι θά ἀναχωροῦσε γιά τόν οὐρανό. Γι᾽ αὐτό καί πολύ καιρό πρίν εἶχε περάσει καί εἶχε χαιρετήσει τό σόϊ της.

Στήν Ἀθήνα πού τήν πῆγε ὁ ταξιτζῆς, μόνη της καί ἀσυνόδευτη συνάντησε καί πάλι

τήν ἀπονιά, ὅμως τώρα γιά τελευταία φορά. Κανένα σπίτι συγγενικό δέν ἄνοιξε νά τήν δεχτῆ γιά λίγο, νά ζεσταθῆ ἡ ψυχούλα τῆς πολύπαθης Βάγιας. Ὁ ταξιτζῆς τήν πῆγε ἀπό καλωσύνη, μέ δική του πρωτοβουλία, στό Λαϊκό Νοσοκομεῖο στό Γουδί, ἄγνωστη σέ ἀγνώστους καί τήν ἔβαλαν σ᾽ ἕνα διάδρομο σέ ράντζο.

Τότε εἰδοποιήθηκε ὁ γυιός της καί πῆγε στό Νοσοκομεῖο νά τήν δῆ. Ὁ γιατρός τοῦ εἶπε ὅτι πρέπει νά κάνη ἐγχείρηση καί τοῦ ζήτησε 50.000 δρχ. Τό ποσό ἦταν πολύ μεγάλο καί δέν εἶχαν νά δώσουν τόσα χρήματα, γι᾽ αὐτό ἡ ἐγχείρηση δέν ἔγινε. Ἔζησε μία ἑβδομάδα μόνο καί ἐκοιμήθη. Ἐκεῖ ἄφησε τό χιλιοβασανισμένο κορμάκι της ἐνῶ ἡ ψυχούλα της φτερούγισε καί πέταξε ἀνάλαφρη στούς οὐρανούς, στολισμένη μέ τό στεφάνι τῆς πίστεως, τῆς ταπεινώσεως καί τῆς ὑπομονῆς. Σταμάτησε πιά γι᾽ αὐτήν ὁ πόνος, ἡ θλίψη καί ὁ στεναγμός, πού ἦταν οἱ πιό ἀγαπημένοι σύντροφοί της σ᾽ ὅλη της τήν ζωή. Ἐκοιμήθη στίς 10 Μαρτίου τοῦ 1974, σέ ἡλικία 47 ἐτῶν.

Ἡ κηδεία ἔγινε στό χωριό. Ὅλες οἱ καρδιές συμπόνεσαν τήν πιό φτωχή, τήν πιό πονεμένη, τήν πιό βασανισμένη καί τήν πιό ἀγαπημένη γυναῖκα τοῦ χωριοῦ. Κανένας δέν εἶχε οὔτε τό παραμικρό παράπονο ἐναντίον της.

Ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ, πού ποτέ δέν μιλοῦσε σέ κηδεῖες, μίλησε στήν κηδεία τῆς Βάγιας καί εἶπε πολλά ἐπαινετικά γι᾽ αὐτήν.

Ἡ παρουσία της ἔχει μείνει ἀξέχαστη. Γιά πολλά χρόνια οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ, ὅταν συναντοῦσαν τά παιδιά της, ρωτοῦσαν: «Ἄ, παιδάκι μου, σύ εἶσαι τό παιδί τῆς Βάγιας;», καί ἔκλαιγαν.

Ἡ Βάγια ὅσο ζοῦσε μερικές φορές μιλοῦσε λίγο παράξενα, προέλεγε κάποια πράγματα τά ὁποῖα ὕστερα ἀπό χρόνια γίνονταν πραγματικότητα καί τότε θυμοῦνταν τά λόγια της.

Ἀρκετό καιρό πρίν ἀπό τόν θάνατό της εἶχε κάτι προαισθανθῆ καί γι᾽ αὐτό εἶχε περάσει ἀπό τό σόϊ της νά τούς χαιρετήση. «Φεύγω, ἐγώ θά φύγω θά πάω νά ἀνταμώσω τήν γιαγιά μας, τί θέλετε νά τῆς πῶ;».

Μία ἑβδομάδα πρίν πάη γιά τό Νοσοκομεῖο στήν Ἀθήνα, πῆγε στήν ἀδελφή της τήν Ἀθηνᾶ πού ἐργαζόταν στίς ἐλιές στό χωράφι, καί τῆς λέει ἡ Ἀθηνᾶ: «Γιατί ἔκανες τόσο κόπο καί ἦρθες ἐδῶ κάτω στό χωράφι;», καί τῆς ἀπαντάει: «Ἔ, πῶς νά μήν ἔρθω νά χαιρετήσω τήν ἀδερφή μου; Ἀθηνᾶ, γιά μένα πάει, τελείωσε τό πανηγύρι, σέ μιά βδομάδα θά πεθάνω».

Ὅταν ἕνα ἀπό τά παιδιά της ἦταν μικρό, εἶχε περάσει ἀπό τό χωριό ἕνας Δεσπότης. Στό σπίτι ἐκεῖ πού ἔτρωγαν καί τό παιδάκι πιό πέρα ἔπαιζε, σηκώνεται καί λέγει σέ ἕνα συγγενῆ της: «Ἄχ, βρέ Σταῦρε, νά μοῦ ἔδινε καί ἐμένα ὁ Θεός ἕνα ἀπό τά παιδιά

μου νά γίνη ἄνθρωπος δικός του, ἀφιερωμένος στήν Ἐκκλησία».

Ἡ ἐπιθυμία της καί ἡ εὐχή της ἔγιναν πραγματικότητα.Ὕστερα ἀπό χρόνια τό παιδί της αὐτό ἐπέλεξε τήν μοναχική ζωή.

Σέ κάποιο συγγενῆ της μία φορά εἶχε πεῖ: «Ὅταν βγῆς στήν σύνταξη θά χωρίσεις», καί πράγματι χώρισε καί ἔλεγε μέ θαυμασμό ὅτι εἶχε χάρισμα ἡ Βάγια.

Σ᾽ ἕνα ἀπό τά παιδιά της πού τήν εἶχε πικράνει πολύ, ἐπειδή καί πολύ τό ἀγαποῦσε, ἐπάνω στόν πόνο της τοῦ εἶχε πεῖ: «Δέν θέλω νά βγάλης τό ὄνομά μου καί οὔτε τό ὄνομα Βάγια νά ἀκούσης».

Πράγματι αὐτός στήν κόρη του δέν ἔδωσε τό ὄνομα τῆς μάννας του ἀλλά καί ὅταν ἦταν καλεσμένος στά βαφτίσια τῆς κόρης τοῦ ἀδελφοῦ του ξαφνικά μέσα στήν Ἐκκλησία, ὅταν ἄρχισε τό μυστήριο, ὁ γυιός του κάτι ἔπαθε σάν πυρετό, σάν ρῖγος, τόν ἔβγαλαν ἔξω καί τόν πῆγαν στόν γιατρό. Ὅταν γύρισε, τό μυστήριο εἶχε τελειώσει καί δέν εἶχε ἀκούσει τό ὄνομα Βάγια πού ἔδωσαν στό κοριτσάκι. Καί τότε θυμήθηκε τήν πρόρρηση τῆς μάννας του.

Ὁ Θεός νά ἀναπαύση τήν ψυχή τῆς πολύπαθης Βάγιας στήν βασιλεία Του, χαρίζοντάς της ἀντί τῶν προσκαίρων θλίψεων πού ὑπέμεινε τήν αἰώνιον ζωήν. Ἀμήν.

*(Από το βιβλίο «**Ασκητές μέσα στον κόσμο**», Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)*

(Πηγή ηλ. κειμένου: enromiosini.gr*)*